

Một Gương Mặt Giang Hồ

Contents

Một Gương Mặt Giang Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7

Một Gương Mặt Giang Hồ

Giới thiệu

Biên tập: CandyHồ Hiểu Thán là tài nữ văn võ song toàn nổi danh trong chốn giang hồ, nhưng nàng là một tài nữ như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-guong-mat-giang-ho>

1. Chương 1

Đường, rất dài.

Là đường giang hồ.

Đường giang hồ là đường như thế nào?

Hồ Hiểu Thán cũng không biết. Nàng chỉ biết mặt đất nàng đang đạp dưới chân, chính là đường giang hồ của nàng.

Người từng nghe tiếng hát của Hồ Hiểu Thán đều cho rằng đó không phải giọng ca của nhân gian, là tiên nhạc đến từ trời cao. Không ai có thể nói chuyện bình thường trong tiếng ca như vậy. Vì thế, có thể nhìn thấy rất nhiều người ngây ngẩn ở những nơi mà tiếng ca của Hồ Hiểu Thán vang vọng.

Người từng xem qua điệu múa của Hồ Hiểu Thán cảm thấy ngoại trừ điệu múa của Hồ Hiểu Thán, không có điệu múa của ai khác có thể gọi là múa. Vì thế khi Hồ Hiểu Thán mang khăn lụa che mặt bắt đầu múa, mọi người ở đó tựa như không biết cách hô hấp bình thường.

Người từng nhìn thấy thư họa của Hồ Hiểu Thán đều tranh giành nhau để đoạt lấy tờ giấy. Bọn họ biết trên đời có một Hồ Hiểu Thán thần bút, vì thế trang giấy rẻ bèo liền trở nên vô giá.

Có một Hồ Hiểu Thán như vậy, tinh thông cầm kỳ thư họa thi từ ca phú.

Đường như không ai có thể vượt qua tài nữ Hồ Hiểu Thán.

Hồ Hiểu Thán có kiếm pháp rất cao minh. Kiếm pháp của nàng tên là “Mạc danh tam thán”. “Tam thán”, tên như ý nghĩa, chỉ có ba chiêu: Nhất thán “Đoản thán”, nhị thán “Trường thán”, tam thán “Bi thán”.

Tuy chưa ai được nhìn thấy chiêu cuối cùng “Mạc danh bí thán” của Hồ Hiểu Thán, nhưng nói chung, nhìn thấy chiêu thứ hai cũng đã sáng mắt rồi.

Cho nên Hồ Hiểu Thán vừa là tài nữ vừa là hiệp nữ.

Kỳ thật Hồ Hiểu Thán không hiểu định nghĩa hiệp nữ, chỉ cảm thấy “Nhìn không nổi, liền giúp!”

Hồ Hiểu Thán nhìn không nổi tham quan ô lại lừa trên gạt dưới; Hồ Hiểu Thán nhìn không nổi thôn thân ác bá hiếp đáp dân làng; Hồ Hiểu Thán nhìn không nổi nữ tử gần ba mươi vẫn chưa gả, hàng năm lại còn giúp người khác làm giá y; Hồ Hiểu Thán nhìn không nổi lão hán bệnh tật quần thân phải đói chết đầu đường; Hồ Hiểu Thán nhìn không nổi đứa nhỏ gầy gò rách rưới đi ăn xin khắp nơi... Ban ngày Hồ Hiểu Thán ngồi ở trà lâu ngâm ngâm hát dài, bán chữ rao tranh ở thư lâu, dạy hát truyền múa ở hồng lâu... Ban đêm đến nhà kẻ giàu sang để “xoay vòng” tiền bạc. Nàng đem phần lớn bạc chia cho người nghèo, chỉ để lại một phần nhỏ cho mình.

Dù vậy, bạc của Hồ Hiểu Thán vẫn dần dần nhiều hơn, nàng mở Tinh Tử tửu lâu ở Dương Châu, thu nhận rất nhiều người nghèo vô gia cư. Những người đó đều gọi nàng là Thán nương. Việc làm ăn của Tinh tử tửu lâu rất tốt.

Hồ Hiểu Thán mười chín tuổi.

Nhưng nàng chưa xuất giá, chỉ vì... nàng là một xấu nữ tuyệt thế.

Hồ Hiểu Thán xấu kinh người, giống như dạ xoa đầu thai, khiến cho mọi người thấy nàng đều bỏ trốn mất dạng.

Nàng cũng là nữ nhân, kỳ thật nàng cũng hy vọng giống như khuê nữ nhà người ta, tìm một nam nhân trung thực đáng tin để gả cho. Nhưng gương mặt nàng quả rất đáng sợ, nàng chỉ có thể che mặt bằng khăn lụa suốt ngày.

Nhóm người ở Tinh Tử tửu lâu cực kỳ tôn kính Thán nương, thậm chí cung kính như thần. Bọn họ cũng lo lắng về vấn đề hôn sự của Thán nương, đề nghị nàng luận võ chọn rể. Bởi vì trên giang hồ thịnh hành luận võ chọn rể, cũng vì luận võ chọn rể tương đối đơn giản.

Hồ Hiểu Thán lắc đầu không nói.

Tháng ba Dương Châu, cảnh đẹp như vẽ.

Hồ Hiểu Thán ngồi trên tửu lâu nghe tới nghe lui các câu chuyện của thực khách, nàng quyết định đi giết một người.

Người này họ Lý, tên không biết rõ, người ta gọi là Tác Tử Lý, là một sát thủ. Chỉ cần có tiền, ngay cả cha mẹ mình hắn cũng có thể giết. Tháng trước hắn giết cả nhà vị quan thanh liêm nhất thành Lạc Dương, dùng vũ khí hắn ưa thích – thùng dài. Khi vị thanh quan kia chết đi, Tác Tử Lý treo ông lên cửa thành thị chúng. Sau đó có bọn trộm đi vào nhà vị thanh quan để trộm đồ, lại phát hiện cả nhà chỉ có một thỏi năm lượng bạc! Bọn trộm khóc. Bọn họ thấy thùng gạo không có lấy một hạt gạo, tủ quần áo không có lấy một bộ quần áo đẹp đẽ. “Ông ấy thật là một vị quan tốt!”, bọn trộm nói. Dân chúng bèn an táng cả nhà vị quan kia.

Vì thế, Hồ Hiểu Thán đến Lạc Dương.

Nàng nhờ người đưa tiền, yêu cầu Tác Tử Lý giết Hồ Hiểu Thán.

Tác Tử Lý trở lại Lạc Dương. Vụ làm ăn hai trăm vạn lượng bạc mà không làm thì đúng là ngu! Đáng tiếc đối thủ của hắn không phải người bình thường mà là Hồ Hiểu Thán.

Vì thế Tác Tử Lý chết. Mọi người nhìn thấy trên cổ họng hắn có một vết thủng do kiếm đâm, trên mặt hắn tràn ngập nỗi sợ hãi.

“Nhất định hần chết vì chiêu “Mạc danh đoản thán!” Nhân sĩ có kinh nghiệm nói như vậy. Có kinh nghiệm là chỉ bọn họ cho rằng chính mình rất có tư cách để bình phẩm, có thể căn cứ vào lời đồn và tình trạng thi thể để kết luận.

Theo phân tích của nhân sĩ có kinh nghiệm:

Ngày đó, Lạc Dương tháng ba, trời u ám, tuyệt đối là thời tiết tốt để giết người. Tác Tử Lý gặp một nữ tử áo trắng hoặc áo đen ở trong rừng. (Bọn họ cho rằng nữ nhân mà đi giết người thường sẽ mặc đồ trắng hoặc đồ đen.) Tác Tử Lý xoèn xoẹt quất dây thừng dài của hần, tựa như cười nhạo thiếu nữ tử kia dám không sợ chết mà tìm mình. Sau đó hần phát hiện ra hần đã lầm, bởi vì người đến là Hồ Hiểu Thán. Thừng dài của hần còn chưa vung lên, cổ họng đã có thêm một cái lỗ. Hần chưa kịp dùng ngôn ngữ để bày tỏ sự khùng hoảng của mình đã không thể cất lời được nữa. Vì thế, mọi người mới nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập sợ hãi của hần. Mà lúc ấy, nhất định Hồ Hiểu Thán đã thở dài một tiếng.

Mọi người kết luận: Hồ Hiểu Thán thật sự là cao thủ!

Kỳ thật sự tình là như vậy:

Ngày đó trời đúng là u ám, Hồ Hiểu Thán mặc một bộ quần áo màu xám, tựa như màu mây đen. Đáng ra quá trình giết người hần phải giống như lời nhân sĩ có kinh nghiệm nói, nhưng ngay khi Hồ Hiểu Thán rút kiếm, bỗng nhiên một trận gió lớn nổi lên, thổi bay khăn che mặt của Hồ Hiểu Thán. Vì thế, Tác Tử Lý thấy được gương mặt dạ xoa đang tới gần mình, hần khiếp sợ thét chói tai: “Quý a

~” sau đó quăng luôn thừng dài bỏ trốn. Đây không nghi ngờ gì chính là một thanh đao độc ác chém ngọt vào lòng nữ tử vốn đã tự ti. Hồ Hiểu Thán trong cơn giận dữ đâm kiếm lên, Tác Tử Lý không còn có thể thét chói tai hay chạy trốn, hần biến thành một thi thể mang vẻ mặt sợ hãi. Thực ra một kiếm đó của Hồ Hiểu Thán không phải chiêu thức gì cả... nàng ôm mặt ghen ngào chạy đi. Sinh vật trong rừng cây đều nghe thấy một thanh âm êm ái động lòng người đang nức nở.

Có hai người trẻ tuổi nhìn thấy toàn bộ quá trình, bọn họ vẫn núp ở trên một cái cây không xa lắm. Lý do bọn họ ẩn náu cũng vì muốn giết Tác Tử Lý, chẳng qua sau đó thấy Hồ Hiểu Thán thì không xuất hiện thời. Là cao thủ, bọn họ cho rằng nhất định sát khí lúc ấy mà Hồ Hiểu Thán phát ra rất lớn, lớn đủ để khiến cao thủ hạng nhất như Tác Tử Lý gào lên gọi quý. Bọn họ muốn biết nguyên nhân nàng đau lòng. Bọn họ cho rằng mình đã yêu nữ tử này.

Cũng cần nhắc thêm là hai vị cao thủ trẻ tuổi đều không hay, ngoại trừ mình vẫn còn người khác ở trên cây.

2. Chương 2

Một trong hai cao thủ trẻ tuổi trên cây, thanh niên anh tuấn Đường Nguyên đi đến Dương Châu. Hần nhận được một tờ rơi của Tinh Tử tửu lâu:

“Nữ chủ của tửu lâu là Hồ Hiểu Thán, tuổi mười chín, vẻ ngoài xấu xí nhưng cầm kỳ thư họa không cái gì không thông, kiếm đạo lại có tu vi phi phạm... Nay quyết định mười bảy tháng năm luận võ chọn rể ở vũ đài lộ thiên của bản lâu. Mong người có lòng đến để so tài...”

Rất cuộc Đường Nguyên hiểu được nguyên nhân ngày đó Hồ Hiểu Thán ghen ngào trong rừng cây: Nàng xấu đủ để cao thủ hạng nhất sợ tới mức gọi quý, một cô gái mười chín tuổi hoài xuân sao có thể không đau lòng thổn thức? Nhưng Đường Nguyên có ý kiến khác, hần cho rằng mình cần một nữ tử có đức làm vợ, không phải một bình hoa xinh đẹp để trong nhà. Hần nhắm mắt lại nghĩ đến bóng dáng xinh đẹp của Hồ Hiểu Thán, quyết định đi luận võ chọn rể.

Ba mốt ngày trước khi luận võ chọn rể, Hồ Hiểu Thán về đến Dương Châu.

Trong Tinh Tử tử lâu, Hồ Hiểu Thán vô cùng phần nộ, nguyên nhân là mọi người đều lừa nàng để thu xếp việc luận võ kiếm chồng. Tờ rơi phát bay ngập trời, không thể thu lại được, chỉ có thể đâm lao theo lao để người ta xem náo nhiệt. Kết quả cuối cùng của việc nàng phần nộ là im lặng, mọi người muốn tốt cho nàng, nàng biết nói gì nữa đây?

Thực khách của Tinh Tử tử lâu bỗng nhiên nhiều lên, người yêu cầu Hồ Hiểu Thán thanh xướng[1] cũng nhiều lên.

Vì thế, Đường Nguyên nghe bài “Thanh bình nhạc”.

“Xuân về nơi nào, tịch tịch không lối bước.

Nếu có người biết nơi xuân đi, nhớ gọi về cùng nhau.

Xuân biến mất có ai hay? Trừ phi hỏi chim hoàng oanh.

Trăm mối không người gỡ, chỉ vì tường vi lướt qua.”

Đường Nguyên không biết phải làm thế nào, tiếng ca ai oán động lòng người như thế, ai nghe cũng phải thương cảm vạn phần. Bóng người sau màn che tựa như giữ điều, điều khiển tâm tư của người khác, bao gồm tâm tư của Đường Nguyên. Đột nhiên Đường Nguyên mong ước vĩnh viễn sở hữu tiếng ca động lòng người này, để lúc nào cũng có thể nghe thấy nó vang lên. Hắn nhìn chim yến thảng tư bay qua tường tử lâu, thở dài nói: “Nếu không bị thương thì thật tốt!”

Chợt ngoài cửa có người cười lớn, sau đó ngâm một câu thơ, cũng là “Thanh bình nhạc”.

“Mái tranh thấp nhỏ, trên suối cỏ xanh tươi.

Say nằm bên nhau thật tốt, ông bà tóc bạc nhà ai?

Con lớn cuộc đấu rạch Đông, con giữa đàn móc lồng gà.

Vui nhất con nhỏ rảnh rang, nằm đầu suối bóc đài sen.”

Khắp bài đau khổ lại bị câu “Vui nhất con nhỏ rảnh rang, nằm đầu suối bóc đài sen.” hóa thành hư không, mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại. Bên ngoài là một ăn mày quần áo rách bươm tóc tai rối bù.

Sau màn che tiếng nhạc ngừng bật, một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi đi ra hỏi ăn mày: “Ăn mày, biết chữ không?” Ăn mày đáp: “Biết.” Thiếu niên lại hỏi: “Có hiểu tính toán?” Ăn mày đáp: “Hiểu.” Lát sau thiếu niên đến vài chào, cung kính nói: “Mạo phạm tiên sinh, bản lâu đang thiếu trưởng phòng tiên sinh,[2] tiên sinh có bằng lòng...” Ăn mày không chờ thiếu niên nói xong, ngắt lời: “Được.”

Vì thế ăn mày trở thành trưởng phòng tiên sinh, mọi người gọi hắn là Hoa Sinh Mễ,[3] vì hắn tự xưng họ Hoa tên Sinh.

Hoa Sinh Mễ mặc quần áo nhà nho cũng có dáng vẻ bất phàm. Khả năng tính toán của hắn quả nhiên rất cao minh, nhớ hết các khoản nợ. Ngày Hồ Hiểu Thán phát tiền lương, hắn thi lễ nói: “Hoa mỗ tới tháng này, mới làm mười ngày, sẽ không lấy tiền lương.” Vì thế Hồ Hiểu Thán thu bạc về, nói: “Làm cho tốt, ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Hoa Sinh Mễ đáp: “Vâng.”

Ngày nào Đường Nguyên cũng đến Tinh Tử tử lâu, nhưng không nghe thấy tiếng ca nữa.

Đường Nguyên thường xuyên gặp Hồ Hiểu Thán. Nàng che mặt, thối sáo trên Tinh Tử tử lâu. Tiếng sáo của nàng bay rất xa rất xa, uyển chuyển như hoàng oanh lãnh lót. Đường Nguyên nhìn thân ảnh người trên lầu, bất giác nở nụ cười ngây ngô.

Ngày luận võ chọn rể, người đông nghìn nghịt.

Quả nhiên có rất nhiều người tham gia.

Về sau một nhân sĩ liên quan tiết lộ, có hai trăm ba mươi ba người tham gia luận võ, đánh tới cuối cùng chỉ còn thiếu chủ Đường Nguyên của Thiên Hồng cung. Thiên Hồng Cung chính là cung đứng đầu võ lâm hiện

nay, khiến người giang hồ nghe thấy mà biến sắc. Thiếu chủ Đường Nguyên anh tuấn tiêu sái lại có võ nghệ cao cường, đi vào giang hồ đã năm năm vẫn chưa từng gặp đối thủ.

Thế mà kết quả hần lại thua, thua dưới tay một người trẻ tuổi tên là Diệp Vũ Hoa. Không biết Diệp Vũ Hoa sử dụng ám khí gì, có thể khiến Đường Nguyên lập tức ngã mặt lên trời ngã xuống. Sau đó một vài nhân sĩ có uy tín trong chốn giang hồ tìm kiếm tư liệu liên quan, qua nhiều phen nghiên cứu, họ đưa ra hai giả thuyết về thân thể của Diệp Vũ Hoa:

Một, hần là con riêng của danh hiệp tái ngoại “Độc hành vương” Diệp Triển Diệp, võ nghệ tinh thông, hành xử trượng nghĩa. Nhưng nghe nói Diệp Triển Diệp không sử dụng ám khí, sao đứa con được hần đích thân dạy dỗ để trở thành trượng nghĩa lại có thể dùng ám khí chứ?

Hai, hần là con độc của giáo chủ Ma giáo Hoa Vô Ngân, tính tình khó dò. Nhưng nghe nói sau khi Hoa Vô Ngân chết, hần bị thương quá độ mà ốm liệt rồi chết, năm đó mới có mười bốn tuổi.

Nhân sĩ uy tín tranh luận không ngừng, không ai có thể đưa ra căn cứ chính xác để chứng minh: “A! Diệp Vũ Hoa này chính là gã này gã nọ.”

Trên thực tế, tình hình ngày đó là như vậy:

Số người tham gia luận võ là ba mươi ba người, đi xem là hơn một ngàn người, khiến cho vũ đài luận võ bị vây chặt như nêm cối. Khi nhạc cổ vang lên, một nữ tử mặc đồ bảy sắc như tiên nữ bắt đầu uyển chuyển múa. Đoàn người lặng ngắt như tờ, ai cũng biết nữ tử che mặt bằng khăn lụa đó là Hồ Hiểu Thán. Điệu múa của Hồ Hiểu Thán quả nhiên khiến cho người xem hoàn toàn thỏa mãn. Nhạc vừa ngừng, có một người khua chiêng: “Bắt đầu luận võ!” Ba mươi ba người lên đài đánh loạn một trận, giống như hần tử ở nông thôn đấu vật. Hồ Hiểu Thán than thở một tiếng, che mặt mà khóc. Hoa Sinh Mễ ở bên cạnh biết điều dang khăn tay. Sau đó rất nhiều người bị đánh xuống vũ đài, tám chín người còn lại chỉ người một chiêu ta một chiêu, đánh nhau cho có nhịp có phách.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Đường Nguyên.

Đường Nguyên đắc ý chỉnh lại quần áo đã bị mọi người kéo xộc xệch, bước chậm rãi đến trước mặt Hồ Hiểu Thán. Hồ Hiểu Thán thấp thỏm nhìn thanh niên anh tuấn bắt phàm này, trái tim như nai con đá loạn không biết nên làm thế nào cho phải. Thanh niên anh tuấn Đường Nguyên thâm tình nói: “Hiểu Thán, ta thắng.”

Đường Nguyên giơ tay nhắc khăn che mặt của Hồ Hiểu Thán. Trên thực tế, hần chỉ vén khăn che mặt kia lên một chút.

Vì thế, mọi người nghe thấy một tiếng thét chói tai long trời lở đất: “A

~”. Đường Nguyên thét xong liền ngã mặt lên trời rồi ngã xuống đất, ánh mắt tròn tròn cảm nín. Hoa Sinh Mễ đứng bên cạnh Hồ Hiểu Thán bỗng nhiên vọt lên, vãi tạ Đường Nguyên: “Đường huynh, đa tạ! Đa tạ! Đa tạ! Đa tạ!”. Hần cẩn thận nhắc khăn che mặt của Hồ Hiểu Thán, rất ung dung thận trọng lau nước mắt trên mặt Hồ Hiểu Thán, dịu dàng nói: “Hiểu Thán, chúng ta vào nhà đi.”. Hần buông khăn che mặt của Hồ Hiểu Thán xuống, đỡ nàng đi từ vũ đài vào Tinh Tử tử lâu.

Tất cả mọi người không hiểu đây là tình huống gì, đều cho rằng Hoa Sinh Mễ đã sử dụng ám toán Đường Nguyên. Nhưng mọi người cũng cảm thấy Đường Nguyên xứng đáng phải chịu xui xẻo, xuất đạo đã nhiều năm như vậy mà ngay cả ám khí cũng không biết né tránh.

Chốc sau, Hoa Sinh Mễ kia lại xuất hiện, thi lễ với mọi người, nói: “Tại hạ Diệp Vũ Hoa, hôm nay cưới hiền thê Hồ Hiểu Thán, mong các vị huynh đệ tỷ muội phụ lão hương thân ở đây uống rượu mừng!”

Sau đó bởi vì Hồ Hiểu Thán theo trượng phu Diệp Vũ Hoa mất tích, mà Đường Nguyên không biết vì sao vẫn không thể tha thứ cho bản thân, khiến cho mọi người có rất nhiều phán đoán. Có ba phiên bản đáng tin nhất:

Một, sau đêm tân hôn, Hiểu Thán cùng trượng phu quyết định rời Dương Châu. Trên đường đi, nàng gặp Đường Nguyên, Hồ Hiểu Thán xóc khăn che mặt lên, đợi Đường Nguyên lại thét chói tai thảm thiết xong liền kéo mặt nạ bên ngoài xuống, sau mặt nạ là dung nhan tuyệt thế đủ để Đường Nguyên hối hận mấy đời.

Hai, vì Hồ Hiểu Thán không muốn hù chết Diệp Vũ Hoa, đem tân hôn liền trốn tới một cái hồ, nhảy xuống tự sát. Mà Diệp Vũ Hoa si tình kia đau lòng chạy đi xuất gia làm hòa thượng. Một tiếng thét chói tai của Đường Nguyên đã hại chết một kì nữ tử, đồng thời khiến một nam nhân tốt phải xuất gia, hẳn không thể tha thứ cho bản thân.

Ba, đem tân hôn, Hồ Hiểu Thán phát hiện trượng phu Diệp Vũ Hoa thực ra cũng là một người xấu xí không chịu nổi, chẳng qua đeo mặt nạ bên ngoài thôi. Đường Nguyên ở dưới lầu nghe thấy thanh âm động lòng người kia thét chói tai gọi quý, hẳn cho rằng chính mình đã đẩy một nữ tử tốt vào hố lửa nên không thể tha thứ cho bản thân.

Trên thực tế, sự tình là như vậy:

Vào ban đêm, tân nhân vào động phòng. Diệp Vũ Hoa xúc khăn voan đỏ của Hồ Hiểu Thán, ánh lửa chiếu lên gương mặt anh khí bức người, hẳn nhẹ giọng kêu: “Ái thê ~” Nước mắt Hồ Hiểu Thán liền chảy xuống: “Vì sao lấy ta?” Diệp Vũ Hoa nói: “Bởi vì nàng đẹp.” Diệp Vũ Hoa nhẹ nhàng nâng gương mặt của nàng, nói: “Đẹp! Bộ dạng của nàng quả nhiên rất đẹp!” Gương mặt của Hồ Hiểu Thán nhuộm ánh nến, thời khắc này cũng thoáng trở nên động lòng người.

Mọi người nằm dưới giường nghe lén đều không hiểu ra sao. Lúc sau trong phòng đã không có tiếng động. Khi mọi người chui ra đã phát hiện động phòng trống không!

Nghe nói suốt đêm Diệp Vũ Hoa mang theo ái thê Hồ Hiểu Thán rời Dương Châu.

Nghe nói bọn họ ẩn cư đến một nơi sơn minh thủy tú.

Nghe nói từ nay về sau bọn họ nam cày nữ thêu.

Tình cờ hẳn cũng nói với thê tử về thân thế của mình, phụ thân đại hào hiệp và mẫu thân ma nữ nhu tình như nước.

Nhưng nghe nói vẫn là nghe nói, sự thật và nghe nói luôn có khác biệt nhất định, tựa như rốt cuộc hồ lô của đôi vợ chồng tân hôn Diệp Vũ Hoa và Hồ Hiểu Thán bán thuốc gì, chỉ căn cứ vào hai ba cái miệng nhằm “nghe nói” của thuyết thư tiên sinh thì không thể biết được chân tướng đâu.

Kỳ thật, Hồ Hiểu Thán chạy trốn.

Nàng bỗng nhiên nhảy khỏi hỉ giường, bay ra ngoài cửa sổ mất tăm.

Diệp Vũ Hoa không khỏi ngạc nhiên. Hắn không hiểu vì sao Hồ Hiểu Thán muốn chạy trốn, mặc dù hẳn không đuổi theo ngay lập tức, nhưng vẫn có thể dùng tốc độ rất nhanh bắt kịp nàng.

Hồ Hiểu Thán thở hổn hển, nàng dùng hết toàn lực chạy trốn, nàng không biết vì sao mình không muốn nhìn mặt Diệp Vũ Hoa. Khi Diệp Vũ Hoa thần không biết quỷ không hay đỡ lấy đầu nàng, kéo vào ngực, ngoại trừ thở nàng chẳng biết làm gì nữa.

Diệp Vũ Hoa không hụt hơi, vẻ mặt hẳn ôn hòa, có phần nghiêm túc, có phần hoang mang.

Hắn hỏi: “Vì sao muốn chạy trốn?”

Hồ Hiểu Thán thở thêm một lát, rốt cuộc tìm được lý do vô cùng miễn cưỡng: “Chàng... không... tham... gia... luận... võ...”

Diệp Vũ Hoa ngỡ ngàng.

Vụ luận võ lộn xộn đó thật sự quan trọng như thế? Hay là vì tiếng thét chói tai kia của Đường Nguyên?

Vừa ngỡ ngàng như vậy, Hồ Hiểu Thán lại biến mất...

[1] Hát biểu diễn một số đoạn kịch mà không cần hóa trang.

[2] Kế toán.

[3] Hoa Sinh Mễ có nghĩa là củ lạc.

3. Chương 3

Đường Nguyên uống rượu rất không tự nhiên, rượu hần uống chính là rượu mừng của Hồ Hiểu Thán. Hần không uống ở Tinh Tử tửu lâu, tiểu nhị đưa cho hần một vò rượu, sau đó cung kính mời hần đi tới cửa, đá mạnh một cước văng hần ra ngoài! Hần chỉ còn cách xanh mặt ôm bình Nữ nhi hồng đi tìm nơi tiêu khiển.

Về địa điểm mà Đường Nguyên lựa chọn để tiêu khiển, nhân sĩ uy tín có rất nhiều tranh cãi. Thậm chí bọn họ còn liệt ra một danh sách, dùng phương pháp loại trừ gạch đi những nơi mà theo bọn họ, Đường Nguyên chắc chắn sẽ không tới. Cuối cùng bọn họ cũng phân tích ra “Nơi có khả năng đi nhất” của Đường Nguyên – sông bạc, phường rượu, lầu xanh.

Thật ra trên thế giới này có rất nhiều người tự cho mình là đúng, luôn đánh giá người khác đơn giản như vậy. Mặc dù phân tích của bọn họ cũng có đạo lý nhất định, nhưng không phải địa điểm cuối cùng Đường Nguyên lựa chọn để tiêu khiển.

Theo đội ngũ lớn nhất của bản xứ – lời kể của Cái Bang, ngày đó trời đã tối, không phải chỉ có một người tướng mạo có vẻ thuận mắt, khí chất có vẻ không tầm thường bị người ta đá ra khỏi Tinh Tử tửu lâu. Nguyên nhân cụ thể thì mỗi người một kiểu, nào là thất bại tình trường, nào là ăn cơm quyết tiền, nào là mưu đồ nháo động phòng, nào là không còn phòng trống... Trong đó nam nhân có khí chất tốt nhất, ánh mắt đờ đẫn nhất, vẻ mặt buồn khổ nhất bị đá ra vô cùng tàn nhẫn, hần chặt vật đứng lên rồi lao đảo vài bước đi vào sông bạc...

Đường Nguyên vào sông bạc, lại đi ra, bởi vì tất cả dân cờ bạc đều dùng ánh mắt như muốn giết muối để rửa hận máu nhìn hần. Lý do là những người này ở “Thời khắc máu chốt cuối cùng” đều cho rằng Đường Nguyên không thể không thắng trận chiến ở Tinh Tử tửu lâu, do đó cược hết vào hần. Đợi đến khi mua đứt rồi mới phát hiện “Thời khắc máu chốt cuối cùng” vốn không phải thời khắc máu chốt cuối cùng mà chỉ là thời khắc trước thời khắc máu chốt cuối cùng thôi. Vì thế nhà cái ăn sạch.

Đường Nguyên đành tới phường rượu, lại phát hiện hình như hầu hết những đối thủ thất bại tình trường hôm nay đều uống rượu ở đây! Khá lắm! Lại còn tiếp cận xưng huynh gọi đệ nữa! Sắc mặt của Đường Nguyên càng tái, hần đường đường là thiếu chủ của Thiên Hồng cung, há có thể ngu ngốc như nam nhân thể tục tầm thường? Tuy mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, nhưng vẫn muốn tìm một nơi phong nhã hơn thế này...

Vì thế Đường đại thiếu gia rất tự nhiên đi vào lầu xanh xa hoa nhất Dương Châu. Lầu xanh thì nơi nào cũng giống nơi nào, tròn béo mảnh gầy, mặt trắng môi đỏ, hát hay múa giỏi nghe tâm sự... Nhưng hôm nay bực tức của Đường Nguyên rất lớn!

Hần cảm thấy rượu trên bàn quá cay, thịt quá tươi.

Hần cảm thấy gió trên nhả tòa quá lớn, hoa quá thơm.

Hần cảm thấy cô nương bên người son quá đậm, phấn quá trắng...

Giữa rượu cay hoa thơm phấn trắng, Đường Nguyên lại nghe thấy một tiếng thở dài, đáy lòng bất giác run rẩy...

Hần ôm bình Nữ nhi hồng của Tinh Tử tửu lâu, liêu xiêu lao đảo chạy trời chết.

“Hồng nhan, hồng nhan, tựa mây khói...” Đường như có người ở rất xa đang hát.

Đạo lý ai cũng nói được, nhưng không có nghĩa là họ sẽ thuận theo đạo lý đó. Tỷ như mọi người đều biết hồng nhan giống mây khói, chớp mắt vụt qua, chỉ tiếc đạo lý chung quy vẫn là đạo lý, ai cũng thích mỹ nữ – đây mới là sự thật.

Diệp Vũ Hoa vốn không đau đầu hôm nay tự nhiên cảm thấy đau đầu.

Bởi vì hắc quả tình không hiểu được liệu nữ nhân kia có lý do gì thỏa đáng hơn cái cơ hờn trước để trình bày vụ bỏ trốn đêm tân hôn không.

Hắn không giống như nhiều người ồn ào kêu gào đòi một lời giải thích, đôi khi có một số việc rất khó giải thích.

Thu, cứ lẳng lặng mà đến.

Trong ấn tượng của thi nhân, thu đẹp nhất định phải dính dáng đến cúc nở, phong đổ hay mấy thứ như lá rụng hoa bay trùng rền rĩ.

Nhưng mà trong mắt những người bận rộn, mùa thu chân chính không đa cảm như vậy. Đa cảm là thi nhân, vì bọn họ không có việc gì làm.

Hồ Hiểu Thán bận rộn nhiều việc.

Nàng bận chạy trốn.

Nàng hoài nghi đời trước mình từng tạo nghiệp chướng, thế nên mới gặp phải một tên phiến toái lớn như Diệp Vũ Hoa. Mỗi lần không cẩn thận bị hắn tìm được, hắn luôn dùng ánh mắt vô cùng bi thống nhìn chính mình, thực khiến người ta không biết làm sao cho phải. Nàng chỉ có cách thừa dịp hắn lơ đãng để liều mạng chạy vội.

Bởi vì Hiểu Thán cố chấp chạy trốn, cho nên không có thời gian suy xét.

Trong chốn giang hồ có người, cũng giống như sông hồ có cá.

Tin tức Hồ Hiểu Thán đào hôn cuối cùng vẫn truyền ra ngoài. Mọi người nghe thấy tin này không hện mà gặp đều thốt ra hai tiếng: “Cái gì?!”

Nhóm người đưa lê rất chuyên nghiệp liệt ra nhiều phỏng đoán, sau khi trải qua vô số buổi cơm rượu trà chiều liền đúc kết ra một kết quả...

Vợ chồng son cãi nhau.

Sau đó nổi lên tin đồn Ma giáo đuổi bắt Hồ Hiểu Thán khắp nơi trên giang hồ, phàm là nữ nhân tên là Hồ Hiểu Thán đều bị đuổi bắt. Kỳ quái nhất là người đuổi bắt chẳng phân biệt già trẻ xấu đẹp, chỉ cần là nữ nhân tên Hồ Hiểu Thán, bắt tuốt. Đến khi sự kiện đuổi bắt này đã thành to chuyện thì giáo chủ mỹ nhân lười kia mới phát hiện mình phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, vì mệnh lệnh nàng đưa xuống là: “Đuổi bắt một nữ nhân tên là Hồ Hiểu Thán.”

Để bình ổn chuyện này, Hoa Vô Ngân tái xuất giang hồ, nàng tự mình đưa các bà lão và bé gái bắt hạnh bị bắt lầm trở về, phân phát phí bồi thường tinh thần rất cao.

Nghe đồn những thanh niên Hồ Hiểu Thán còn lại có những ba mươi vạn ba nghìn linh ba người, nhét đầy nhà tù của tổng đàn Ma giáo.

Nhưng nghe đồn chung quy là nghe đồn, khó tránh khỏi khuếch đại. Kỳ thật nhà tù của Ma giáo vốn chẳng có bao nhiêu, hơn nữa tất cả nữ tử trẻ tuổi của thiên hạ cũng chưa đủ ba mươi vạn, huống chi còn phải họ Hồ tên Hiểu Thán. Trên thực tế, cuối cùng chỉ còn lại chín Hồ Hiểu Thán, dù sao nữ nhân tên Hồ Hiểu Thán không nhiều lắm, có thể tìm được chín người đã thấy được thực lực to lớn của Ma giáo.

Sau khi tin tức này bị lộ, võ lâm Trung Nguyên rất lo lắng. Nói cho cùng thì không nên gộp chung võ lâm Trung Nguyên, nên nói là nhân sĩ chính phái trong chốn võ lâm.

Nhân sĩ chính phái thật sự là một quần thể rất thú vị. Dường như làm việc gì họ cũng phải tìm một lý do đàng hoàng, tỷ như tạo phúc cho võ lâm, tỷ như cứu vớt muôn dân thiên hạ. Vì thế bọn họ cướp bóc giết người, phóng hỏa đốt núi, kéo bè kéo lũ đánh nhau đều vì những lý do như vậy mà trở nên hợp tình hợp lý.

Thật ra chia môn chia phái trên giang hồ vốn là sai lầm, bởi vì bản tính trời sinh của người hiểu chuyện chính là e sợ thiên hạ không loạn.

Ma giáo đã ngang trời xuất thế sau khi một võ lâm nhân sĩ ngộ ra đạo lý này. Vị cao nhân sáng lập giáo phái đã sao chép một câu ở kinh Phật, sửa lại bốn chữ, trở thành tuyên ngôn nhập giáo của Ma giáo: “Ta không vào Ma giáo, ai vào Ma giáo!” Tôn chỉ là thống nhất võ lâm thiên hạ, bình ổn huyết tinh giang hồ.

Thế giới đúng là như thế này, người muốn làm một chuyện vĩ đại thì người phải hy sinh rất nhiều rất nhiều, ví như chỉ có dùng giang hồ huyết tinh thô bạo mới có thể chân chính bình ổn giang hồ huyết tinh.

Nhưng vị cao nhân Ma giáo rốt cuộc cũng chỉ là người phàm, hấn mất công mưu sự lại vẫn có một kẻ hở, quả nhiên làm gì cũng không nên quá phô trương.

Có môn phái nào trên giang hồ không muốn mình là lão đại? Nếu không muốn thanh danh này thì muốn cái gì nữa? Danh tiếng đó! Mong ước của nhân dân đó! Mọi người đều ước ao leo lên vị trí như “Võ lâm minh chủ”, nhưng ý xấu cũng chỉ dám để trong bụng không nói, cái này gọi là “Bụng bồ dao găm”. Vì thế khi Ma giáo bắt đầu giương nanh múa vuốt vùng lên, những môn phái trong võ lâm không tránh khỏi tị đố con mắt, bởi vậy, lần đầu tiên bọn họ thông đồng cùng một chỗ để đối phó với “yêu quái” Ma giáo, tên gọi mỹ miều là “Minh Hữu hội”. Hội nghị lần đầu tiên được tổ chức này, sử ghi “Hội nghị lần một của võ lâm chính phái Minh Hữu hội.”

Vì “Huyết tinh cách mạng” lần đó của Ma giáo quá phô trương, kế hoạch lại không chu toàn, rốt cuộc bị võ lâm chính phái Minh Hữu hội đánh cho tan rã, cuối cùng quy ẩn giang hồ.

Mà bây giờ không ai ngờ rằng Ma giáo tái xuất giang hồ, hơn nữa nghe đồn thực lực rất lớn, có thể tường tận điều tra giang hồ.

Một gương mặt cứ như vậy bắt đầu khuấy động giang hồ.

“Hội nghị lần hai của võ lâm chính phái Minh Hữu hội” họp trong chín ngày, chủ đề là “Yêu nữ ma giáo tái xuất giang hồ, võ lâm rất nguy!” Đơn giản hóa mười hai chữ này mà nói kỳ thật cũng chỉ có ba chữ: “Biết làm sao?” Tại thời gian họp hội nghị, đồ ăn sơn hào hải vị, món rừng thôn quê ngay cả lão hoàng đế cũng chưa chắc được nếm mùi đều ừn ừn không ngừng đưa tới căn cứ địa của võ lâm chính phái Minh Hữu hội – núi Võ Đang. Bởi vì núi Võ Đang là nơi thanh tu của đạo sĩ, bởi vậy có nhiều người còn nghi ngờ mức độ đáng tin của tin tức này. Trưởng lão phát ngôn đứng đầu Cái Bang liền nói một câu: “Vào thời điểm đặc biệt, cần có những chính sách đặc biệt.”

Hoa Vô Ngân cười khổ nhìn chín Hồ Hiểu Thán có phong cách và tướng mạo khác biệt trước mặt, không biết trong này có người nàng muốn gặp không. Ai ngờ chín Hồ Hiểu Thán với chín cái miệng đều khẳng định mình chính là tân hôn thê tử của Diệp Vũ Hoa, thậm chí còn châm chọc lẫn nhau trước mặt mọi người. Hoa Vô Ngân đuối thất lưng, tiếp tục cười khổ.

Đứa con bảo bối của nàng ơi~ rốt cuộc con đã trêu chọc nữ tử nhà ai?

Sau đó Ma giáo vẫn không có động tĩnh. Võ lâm nhân sĩ không chịu ngồi yên, dù sao cũng mở hội nghị lâu như vậy, mọi người đã hao tổn tài của nhiều như vậy, nếu không sử dụng đến chẳng phải khiến cho mọi người mất cơ hội được trình diễn sao? Sau khi lưỡng lự hết lần này đến lần khác cũng đã quyết định “Thăm hỏi Ma giáo”. Tuy binh thư nói, nhà quân sự tốt phải bình tĩnh xem biến đổi, binh đến tướng chấn, nước đến đất chặn, có khi còn hô hào Không thành kế; nhưng binh thư cũng nói muốn biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hiện nay không biết bụng dạ giáo chủ mỹ nữ Hoa Vô Ngân kia nghèo khổ mấy vòng,[1] hơn nữa tốc độ tái xuất giang hồ của Ma giáo lại quá nhanh, căn bản không kịp sắp xếp gián điệp vào ma giáo. Nhóm thư sinh cảm thán “Dùng đến sách khi thiếu chỗ học” nhất thời truyền thành “Dùng tình báo khi không có cách”. Mọi người luận bàn đã lâu mà không có kết quả, chỉ đành nghiêng rằng dùng một chiêu “Tiên lễ hậu binh.”

Hoa Vô Ngân ngồi ở giữa đại sảnh hoa lệ, tiếp kiến đại biểu của võ lâm nhân sĩ chính phái. Hơn thế còn có tâm tình sai người ghi chép nội dung.

Lúc ấy đối thoại được ghi bên bản Ma giáo là như này...

“Hoa Vô Ngân: Ai vậy?

Mọi người: Chúng ta là hội đại biểu:[2] Thiếu Lâm thượng khóa, Mẫu Đản vô tu, Nga Mai hại nhân, Thanh Hải di lưu...[3]Đến đây thăm hỏi giáo phái.

...”

Khi bản ghi này truyền ra ngoài, dư luận xôn xao hồi lâu, nói cho lẽ phép thì người ghi lại đã sử dụng những từ có thể tạm thay thế, nhưng kỳ thật ai cũng biết đây chính là lỗi chính tả.

Theo điều tra, danh xưng của đại biểu Minh Hữu hội phải là: Thiếu Lâm Thiện Khả, Võ Đang Vô Hư, Nga Mi Hải Nhân, Thanh Hải Y Liễu.

Sau khi nhân sĩ chính phái chỉnh lý biên dịch, đoạn kế tiếp là như vậy...

“ ...

Hoa Vô Ngân: Có chuyện gì?

Mọi người ngạc nhiên: À...

Thiếu Lâm Thiện Khả: Gần đây quý giáo tái xuất giang hồ, thật sự rất đáng mừng, Minh Hữu hội đến chúc mừng.

Võ Đang Vô Hư: Không biết vì sao quý giáo lại tìm người khắp nơi? Có chuyện gì khó xử chăng? Chúng đạo sẽ cố gắng giúp quý giáo một tay.

Hoa Vô Ngân: Ha ha ha ha! Giáo của ta chưa bao giờ rời khỏi giang hồ, sao lại nói là “tái xuất”? Hành động lần này... Ồi

đừng có nhắc đến...

Nga Mi Hải Nhân: Nhìn giáo chủ giống như một nữ hiệp hào sảng, có gì lại giấu diếm như vậy? Sao không nói thẳng cho mọi người xem xét cặn kẽ.

Hoa Vô Ngân: Các người thật sự muốn biết?

Mọi người: Thật sự muốn biết.

Hoa Vô Ngân: Chỉ là việc nhà thôi.

Mọi người: Việc nhà cũng là việc, việc nhà giáo chủ chính là việc lớn của quý giáo.

Hoa Vô Ngân: Người ta nói thanh quan khó dứt việc nhà, xem ra hôm nay Vô Ngân gặp toàn cao nhân rồi!

Mọi người: Giáo chủ quá khen, rốt lại việc này là sao?

Hoa Vô Ngân: Vô Ngân bất tài, dưới gối chỉ có một con trai, tài mạo rất vừa lòng ta. Mất thấy ngô nhi mỗi năm mỗi lớn, làm mẹ khó tránh khỏi muốn lập kế hoạch hôn nhân đại sự. Ai ngờ ngô nhi chỉ muốn hôn sự giản lược, không cần khắp nơi chúc mừng, vì thế rời giáo tự đi chọn vợ! Gần đây nghe tin ngô nhi tân hôn, Vô Ngân mừng quá đỗi, hỏi thăm khắp nơi, ai ngờ vợ chồng son tân hôn này lại xích mích với nhau, nghe giang hồ đồn là một chạy một đuổi ồn ào huyền ảo... Ồi~”

... Bản ghi chép chỉ đến đó, bản chính đầy chữ viết sai, khiến người ta cười đến rụng răng.

Có người nói, quyển ghi chép này đã chứng minh, ngay cả người phụ trách chép sử bên trong Ma giáo cũng là tiên sinh viết sai, có thể thấy Ma giáo miệng cộp gan thỏ, ngày diệt giáo không còn xa nữa.

Lại có người nói, hành động này của Ma giáo chính là cố ý chế nhạo nhân sĩ chính phái, lấy tên của bọn họ ra làm trò cười, hành vi quý quyết, ý muốn gây rối.

Hoa Vô Ngân không giải thích gì về chuyện này, nàng chỉ ôm tiểu nữ nhi vừa mới tập viết một năm của mình, miễn cưỡng nói với giáo chúng: “Ai làm mất bản tập viết của thiếu chủ thì đi lấy về.”

Mấy trăm năm sau, mọi người biên soạn kịch hát khảo chứng đến đây, đưa ra nghi vấn về việc Hoa Vô Ngân có nữ nhi hay không. Bởi vì ngày đó khi nàng gặp đại biểu Minh Hữu hội quả thật đã nói: “Vô Ngân bất tài, dưới gối chỉ có một con trai, tài mạo rất vừa lòng ta.” Nhưng cũng có người nói, nàng chỉ bảo có một “con trai”, vậy không nhất thiết là nàng không có “con gái”.

Tình hình của đoạn đó kỳ thật là như vậy...

Hoa Vô Ngân âm thầm thở dài, cười khổ nhìn mấy người trong sảnh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thế mới biết được vị hôn phu mới cưới của xấu nữ Hồ Hiểu Thán sau khi luận võ chọn rể ở Dương Châu chính là con trai của nàng.

Hoa Vô Ngân cũng giải thích, nàng muốn gặp mặt con dâu, ai ngờ người trong giáo toàn kẻ lỗ mãng, dận dò kiểu gì lại thành đuổi bắt về, nói cách khác, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Hoa Vô Ngân còn hỏi một chuyện nữa: “Các vị có thượng sách gì không?”

Bất đắc dĩ là độ khó của vấn đề này rất cao, nghe thấy câu hỏi, mọi người không hện mà cùng thốt lên “À, ừ, thì...”.

Nói đến Hoa Vô Ngân phải nhắc đến tam tà, thứ nhất, nàng đẹp đến dung mạo tà khí; thứ hai, nàng có thân thể thần bí tà ma; thứ ba là cách xử sự thẳng thắn đến mức tà môn.

Lúc ấy quả thật có người đoán việc Hoa Vô Ngân tái xuất giang hồ và Hồ Hiểu Thán đào hôn có liên quan, bọn họ nghĩ chắc Hoa Vô Ngân sẽ không lan truyền việc nhà ra công chúng. Người ta nói việc xấu trong nhà không nên lộ ra ngoài, bọn họ tưởng rằng việc này cũng đơn giản thôi, giống như người bình thường sẽ không vì một hạt gạo mà bỏ ăn cơm. Nhưng bọn họ xem nhẹ ba điều:

Một, nếu Hồ Hiểu Thán là gạo, chính là một hạt gạo vàng.

Hai, Hoa Vô Ngân cũng là người, hơn nữa còn là một vị mẫu thân.

Ba, theo cách nhìn của Hoa Vô Ngân, chuyện vợ chồng cãi nhau chẳng có lý do gì phải kín đáo mờ ám cả.

Nhìn “yêu nữ Ma giáo” cười dài sai người mời chín vị Hồ Hiểu Thán đi ra, nói là muốn mọi người cùng nhau nghiên cứu, ai cũng không tránh khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Sau đó trải qua thảo luận, đại biểu võ lâm nhân sĩ chính phái rốt cuộc đưa ra kết luận...

Trong chín người chẳng có ai là Hồ Hiểu Thán.

Bởi vì theo bọn họ biết, Hồ Hiểu Thán không thích xuất đầu lộ diện, lại tinh thông mọi kỹ năng, cảm kỳ thư họa không gì không làm được. Nữ tử tính tình cao ngạo như vậy, sao có thể ham vinh hoa phú quý nằng nặc không chịu đi? Huống chi nếu nàng thật sự là người như vậy, có gì lại có việc đào hôn? Kỳ thật bọn họ cảm thấy rõ ràng, căn bản không cần phải thảo luận, đơn giản là nhìn chín nữ tử dung mạo đoan chính thanh nhã, không coi là xấu, làm sao trên tờ rơi luận võ chọn rể lại viết “về ngoài xấu xí”? Tuy nghĩ như vậy, nhưng bọn họ cũng không dám, hoặc là cảm thấy không thể nói như vậy được.

Hoa Vô Ngân cười thật vui vẻ, tựa như cô gái mười sáu tuổi ngây thơ, lần đầu tiên thấy con bướm bay lượn mà vui vẻ.

Kế tiếp nàng càng vui vẻ, vì nàng đưa ra một vấn đề: “Thu xếp chín người này thế nào đây?”

Nói đến “thu xếp”, mọi người khó tránh khỏi nghĩ đến hai chữ “trừng phạt”, nhất thời chín cô gái gào khóc rung trời, khiến người ta phiền không chịu nổi.

Quất roi? Kẹp tay? Lưu đầy? Lãng trì? Nghĩ đến đây, tăng ni đạo tục không ai không run lấy lấy, có thể thấy được nhất định trừng phạt đã lập được uy tín nhất định trong lòng mọi người. Cho dù họ chưa từng tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, hay tự mình cảm thấy, bọn họ vẫn run rẩy.

Nhìn ánh mắt gần như hồn nhiên của Hoa Vô Ngân, đại biểu Minh Hữu hội như gặp đại địch, sắc mặt ngưng trọng, nghĩ rằng giờ phút này sinh tử tồn vong của chín Hồ Hiểu Thán này đang nằm trong miệng của vài người bọn họ. Ai có thể cứu được chín người thì nguyện vọng khẳng định địa vị giữa các danh môn chính phái trên cơ bản có thể thực hiện được.

Nhưng phạm phải tội lớn giả mạo con dâu giáo chủ Ma giáo mà không bị trừng phạt thì có vẻ vô lý, vì thế tăng ni nói đến việc ngã Phật từ bi không thể dùng trọng hình, đạo tục bắt đầu thảo luận với Hoa Vô Ngân về tu thân dưỡng tính không nên tạo nhiều sát nghiệp...

Cuối cùng Hoa Vô Ngân đưa ra một quyết định khiến người ta suýt ngã ngựa.

Lấy số tiền lớn đưa cho chín người, không bắt chẹt gì nữa, vui vẻ đưa tiền các nàng ra khỏi giáo!

Lý do của Hoa Vô Ngân rất đơn giản, nàng nói: “Con trai có người cướp thì phải gả, thanh danh vang dội của con dâu có người cướp để dùng, là chuyện tốt.”

...

“Nguy cơ kiếp nạn lớn của vô lâm” được giải trừ như vậy.

Bên chính phái bị hớ đến ngây người, kẻ biết chân tướng không khỏi mắng lớn Hoa Vô Ngân tà ma, lạm dụng chức quyền, nhưng bên trong lại hâm mộ năng lực hô phong hoán vũ của nàng. Đạo lý này nói trắng ra chính là, không ăn được quả nho thì chê nó chua, nhưng trong lòng vẫn vô cùng ao ước như cũ. Mà nhóm tăng ni tuy ngoài mặt rất hòa nhã mà tỏ vẻ “Hoa thí chủ lòng dạ từ bi”, nhưng chủ đề thảo luận đưa ra trong các cuộc họp hội nghị lại là “Làm sao để đối phó với kiểu dùng tiền lớn giả từ bi nhằm lung lạc lòng người và khuếch trương thế lực của Ma giáo.”

Đề tài của các quán trà quán cơm không hẹn mà cùng thống nhất thành “Yêu nữ Ma giáo chưa chết, tái xuất giang hồ, giúp con tìm vợ nên đưa ra số tiền lớn truy đuổi Hiểu Thán.”

Thanh danh của Ma giáo nhất thời sáng láng, rất nhiều cô nương muốn không làm mà hưởng đã vứt bỏ tổ tông, đổi tên đổi họ thành Hồ Hiểu Thán, ngồi ở nhà ôm cây đợi thỏ; rất nhiều côn đồ trên giang hồ cực lực yêu cầu gia nhập Ma giáo, sửa câu thiện ngữ “Phật không độ ta, ai độ ta?” thành “Ma giáo không cần ta, ai cần ta?”, gào thét thê thảm vô cùng.

Ở một ngày sau giờ ngủ trưa, Hoa Vô Ngân nghe thấy thuộc hạ bẩm báo, cười đến run rẩy hết cả người, sau đó nàng nói bốn chữ “Không được manh động.” rồi vươn vai, nhoáng lên một cái trong đại sảnh, biến mất.

Hồ Hiểu Thán đã ba ngày ba đêm chưa ăn chưa uống, giờ phút này nàng bần cùng như một con chuột chạy nạn, dựa vào một cây cột trong căn miếu đổ nát, thở hổn hển, người phát run.

Nhất thời tim Diệp Vũ Hoa như bị đao cắt, tay trái mang theo một con gà nướng, tay phải ôm một vò rượu ngon, hần chậm rãi đi vào ngôi miếu.

Hồ Hiểu Thán trừng lớn mắt, vừa định chạy tiếp, bỗng nhiên Diệp Vũ Hoa mở miệng, hần nói: “Nàng ăn, ta đi.” Sau đó trong miếu cũ chỉ còn một vò rượu, một con gà nướng, bóng dáng hần đã mất tăm.

Dường như rất xa có một thanh âm thờ dài: “Không thích, thì bỏ ta đi

”

Hồ Hiểu Thán đang lang thôn hồ yết bỗng nhiên ăn không vào nữa, mấy ngày chạy như điên cũng không khiến nàng khổ sở, nhưng giờ phút này nước mắt của nàng lại không tự chủ rơi xuống, nàng tủi thân òa khóc.

Bỏ chồng – hai chữ thật đáng sợ!

Hồ Hiểu Thán nghĩ một lúc mới phát hiện nàng vốn không biết vì sao mình muốn chạy, nếu lúc trước có ai hét lớn trước mặt nàng: “Đứng lại! Chạy cái gì mà chạy?!” Nàng tuyệt đối sẽ tỉnh táo, không chạy nữa. Thế nhưng bây giờ Diệp Vũ Hoa thiện lương bỗng đưa ra một đề nghị kinh hãi thế tục như vậy.

Khi người đời sau diễn đến đoạn này, có người hiểu kỳ làm cuộc phỏng vấn:

Giáp: Hồ Hiểu Thán là đồ điên!

Ất: Hồ Hiểu Thán là đứa cuồng ngược!

Bính: Không thể lấy phụ nữ như Hồ Hiểu Thán, không phải vì nàng quá xấu, mà là vừa kết hôn đã bắt trượng phu rèn luyện thân thể, tôi ghét nhất là thi chạy, toàn người đầy mùi mồ hôi.

Đinh: Ôi mẹ ơi! Đàn ông như Diệp Vũ Hoa thật yếu đuối! Nếu là tôi thì tát cho một phát hôn mê rồi lôi về nhà xử lý dần dần!

Mậu: Hồ Hiểu Thán rất ngẫu! Con cá biết tính...

Câu trả lời quả thực muôn màu muôn vẻ.

Chẳng qua, quả nhiên sau khi khóc, Hồ Hiểu Thán không chạy nữa. Nàng cảm thấy suy tư về việc nên trả lời vấn đề “Vì sao lại chạy?” như thế nào. Nàng biết đáp án tuyệt đối không đơn giản như nàng từng trả lời Diệp Vũ Hoa: “Chàng không tham gia luận võ.”

Ngay khi rốt cuộc nghĩ ra đáp án mà mừng rỡ ngẩng đầu, nàng đập phải cằm một người.

Người nọ kêu to một tiếng rồi nhảy ra.

Nàng ngẩng lên, thấy một mỹ nữ tuyệt thế.

“Người người người người người người...” Nữ nhân kia trợn tròn mắt, chỉ vào mặt Hồ Hiểu Thán, không ngừng kêu “người”.

Chuyện này chứng minh một định lý: Nữ nhân có thần bí đến đâu, khi ăn cơm cũng không mang khăn che mặt.

Nét cười trên mặt Hồ Hiểu Thán nháy mắt cứng đờ, gương mặt đáng sợ ẩn hiện sự tổn thương buồn bã. Trong lòng nàng suy nghĩ có nên cho mỹ nữ này một kiếm hay không, bởi vì đối với những kẻ vô lễ mạo phạm nàng, nàng luôn sử dụng kiếm để xử lý. Nhưng lần này không phải gặp đối thủ, mà là một mỹ nữ xa lạ.

Mỹ nữ kia “người” nửa ngày, rốt cuộc mới “người” thành một câu: “Người muốn hù chết lão nương à?!”

Hồ Hiểu Thán bắt đầu rơi lệ.

Mỹ nữ kia bưng tỉnh đại ngộ, lớn tiếng hét lên: “Bộ dạng của tiểu muội muội đặc biệt như vậy, người ta bị dọa nhảy dựng cũng là bình thường thôi. Nếu mọi người đều có bộ dạng giống muội, thì mọi người nhìn thấy ta cũng sẽ bị dọa nhảy dựng!”

Hồ Hiểu Thán trợn to hai mắt đầm lệ, cẩn thận đánh giá mỹ nữ trước mắt.

“Nào, nói theo ta: Nhìn cái gì vậy?! Chưa thấy xấu nữ bao giờ à?!”

Lớn như thế, lần đầu tiên Hồ Hiểu Thán chấp nhận sự thật nàng là xấu nữ. Nàng không tự ti nữa, giống như mỹ nữ xa lạ nói, “Cả đời che kín mặt, từ trong nhìn ra lại càng vô dụng.”. Người bên ngoài nói gì là việc của người bên ngoài, cuộc sống vĩnh viễn là cuộc sống của chính mình.

Sau khi Hồ Hiểu Thán nghe mỹ nữ xa lạ thao thao bất tuyệt liên miên lảm nhảm này nọ, liền hỏi: “Tỷ là ai? Vì sao lại nói những chuyện này?”

Mỹ nữ xa lạ vừa định mở miệng, bỗng nhiên căng thẳng nói: “Hắn đến rồi!” Sau đó đã không thấy tăm hơi.

Diệp Vũ Hoa chậm rãi xuất hiện trong ngôi miếu đổ nát, hần nói: “Hiểu Thán, ta muốn nói chuyện.”

Hồ Hiểu Thán lau vết mỡ trên miệng, uống ngụm rượu, nói: “Nói đi.”

Lúc này đến lượt Diệp Vũ Hoa mở to hai mắt nhìn.

“Nhìn cái gì vậy?! Chưa thấy xấu nữ bao giờ à?!” Hồ Hiểu Thán dùng giọng nói bất mãn du dương của nàng để trách mắng.

“À... Hiểu Thán, vì sao lại trốn?”

“Không biết.”

... Có đôi khi không biết là không biết, giải thích quá tốt đẹp quá hoa lệ ngược lại khiến cho người đời chán ghét.

Trên giang hồ đồn đại tốc độ hòa hảo cùng tốc độ cãi nhau của vợ chồng Hồ Hiểu Thán nhanh kinh người, bởi vì sau đó ngay cả Cái Bang và Ma giáo cũng không biết được tin tức của bọn họ.

Hoa Vô Ngân lười biếng tựa vào ghế dài uống trà, nghĩ đến một cô nương tay dính đầy mỡ cùng cặp mắt trong trẻo đáng yêu, nói với trượng phu Diệp Triển Diệp vừa gấp gấp trở về từ tái ngoại: “Hai đứa? Chắc là hòa hảo rồi~”

Một gương mặt giang hồ có kết thúc như vậy, phiên bản của đời sau đều là: “Từ nay về sau bọn họ sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long.”

Cũng có thể, Hồ Hiểu Thán thật sự bỏ chồng.

Cũng có thể, lại tiếp tục cuộc sống chạy chạy đuổi đuổi.

Cũng có thể, sau khi trải qua một thời gian cuộc sống vợ chồng tình cảm liền xung đột mà chia tay nhau, trời Nam đất Bắc không gặp lại.

...

Thế giới này tồn tại rất nhiều khả năng.

Bạn có thể đoán, nhưng bạn vĩnh viễn cũng không biết đâu là sự thật.

Bởi vì đây là cuộc đời của người khác.

Về phần Diệp Vũ Hoa có phải cao thủ trẻ tuổi ngày ấy tránh trên cây cùng Đường Nguyên nhìn Hồ Hiểu Thán giết người hay không, ngoại trừ Diệp Vũ Hoa không ai biết cả.

Bạn nghĩ sao?

– Hoàn –

[1] Ý chỉ bụng dạ khó lường.

[2] Viết nhầm từ “hội đại biểu”, “hôi” có nghĩa là bụi.

[3] Thiếu Lâm đi học, trứng mẹ vô dụng, di vật của Thanh Hải.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-guong-mat-giang-ho>